

Novel·la Un relat periodístic i crític sobre la Barcelona de Fèlix Millet i l'alcalde Jordi Hereu, amb una venjança poètica contra els barruts

El cas Moja

David Cirici
I el món gira

COLUMNA
541 PÀGINES
21,90 EUROS
Premi Prudenci
Bertrana

JULIÀ GUILLAMON

L'any que ve farà trenta anys que Quim Monzó va tenir la beca per anar a Nova York que li va permetre d'escriure *Benzina*, una novel·la sobre el món de l'art. M'hi ha fet pensar *I el món gira*, el llibre de David Cirici, que trasllada el cas Millet als ambients de l'art contemporani. Ricard Moja és president de la Fundació del Museu Goldsteïn i s'ha omplert les butxaques amb tripijocs i comissions. Un dia que assisteix a la inauguració de la retrospectiva de l'artista Res Benito a la Fundació Miró, la policia entra a escorcollar-li el despatx. A partir d'aquí, ja en sabem la història: l'advocat que fa el que pot per guanyar temps, en Moja que distreu els diners que li queden traient-los de la caixa forta del banc amb un *tupperware* en una bossa del Caprabo (com el Millet autèntic), la gent que l'increpa pel carrer mentre els grans titulars dels diaris que parlen del cas Moja són la riota del país. El llibre segueix el patró de tantes altres novel·les

prepara un reportatge sobre els hippies, l'alcalde de Barcelona i els seus assessors d'imatge, una professora d'institut veïna de la Floresta, els majordoms sud-americans de la torre dels Moja i els parents del lladre. Rics i pobres, gent honrada i d'altres que no ho són tant, que formen el paisatge moral de Barcelona.

La novel·la sobre Barcelona té un greu problema: ningú se'n surt d'escriure-la seriosament. Tots els volums que van sortint amb l'etiqueta de novel·les realistes tenen una deriva humorística, com si la realitat mateixa fos una conya. Cirici es diverteix fent parlar les perruqueres i els *poligoners* i, al costat, fent-hi aparèixer la segona dona de Moja, la Conxita, que per anar per la ciutat agafa el *cotxe petit* (un Mercedes: l'altre és un Jaguar) i que enmig del daltabaix renya el seu home perquè mentre condueix parla pel mòbil. S'ho passa bé rient de la prosa administrativa de l'Oficina de Suport a les Persones sense Sostre amb totes les seves gi-

Ningú no se'n surt d'escriure seriosament sobre la Barcelona d'ara: tot acaba derivant cap a la conya

ragones per amagar la pobresa, fent parlar Res Benito com Mariscal i fent-li fer els discursos de Perejaume. Hi ha escenes que estan realment molt bé: el sopar a casa dels Moja al passeig de Gràcia el mateix dia de l'escorcoll, amb tota la societat artística que ve a donar-los suport. I amb la Conxita que de cop s'adona que tot el que l'envolta és robat. O l'escena en què Res Benito es tira la filla d'en Moja, la Maria, enmig de bitllets de 500 euros. La perruquera, que està emboficada amb l'artista, els enxampa follant: Res Benito surt darrere la noia amb un bitllet enganxat al cul. Però el fet de no acabar de creure's els personatges i veure'ls com una caricatura, treu força a la novel·la. Cirici en deu ser conscient quan, cap al final, mira d'humanitzar Moja i dedica molt d'espai a parlar del viatge del Rubén a l'Índia.

Fa trenta anys Monzó va escriure *Benzina*, amb voluntat artística. *I el món gira* és una novel·la periodística, punyetera, una lectura lla-minera i agraïda, amb una venjança poètica contra els incompetents i els barruts. |

L'escriptor català
David Cirici
PEDRO MADUEÑO

Assaig Palol critica la decadència política i cultural del present

A la bossa

Miquel de Palol
Meditacions des de Catalunya

COLUMNA
382 PÀGINES
22 EUROS

JORDI AMAT

Fa més de mig segle, als quaranta i primers cinquanta, alguns home-nots van intentar salvar amb la ploma les restes del naufragi de la catalanitat. Quan tot semblava que s'havia perdut, no van escriure per combatre sinó per preservar un llegat. Les formes de vida catalanes (Ferrater Mora) estaven condemnades i calia aixecar acta de l'esperit de Catalunya (Trueta), explicar la seva història d'una manera mítica (el *Poema de Montserrat* de Sagarra) i recordar els seus grans homes (com va fer el Pla biògraf). Quaresma de postguerra. *Gaziel*, als assaigs de *Quina mena de gent som*, va aprofundir també en "l'ànima de Catalunya". En algun moment els va voler titular *Meditaci-*

ons de Catalunya. Hi ha poques mirades tan masoquistes sobre la identitat dels catalans. Ho recordava mentre llegia *Meditacions des de Catalunya*. L'anàlisi del present que fa Miquel de Palol és fosquíssima i es clou emparant-se en una altra obra paradigmàtica dels anys de cendres, *Primera història d'Esther*. El monument d'Espriu és una elegia a una "parla moribunda". La dissecció de la realitat de Palol és encara més apocalíptica que la d'Espriu i Gaziel sumades. "Diagnòstic, vana expectativa, ridícul, autòpsia i epitafi. Aquest podria

Imatge de Miquel de Palol l'any 2006
LLIBER TEIXIDÓ